ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ATHENS SCHOOL OF FINE ARTS
SCHOOL OF FINE ARTS
DEPARTMENT OF FINE ARTS

ΤΟΜΕΑΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ/ PAINTING DIVISION
Η΄ Εργαστήριο / Painting Studio 8
Δ/ΝΤΗΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ/STUDIO DIRECTOR
ΖΑΦΕΙΡΙΟΣ (ΖΑΦΟΣ) ΞΑΓΟΡΑΡΗΣ/ZAPHOS XAGORARIS

Πτυχιακή Εργασία
Graduate (Batchelor) Thesis

Τίτλος Εργασίας
CONFESSION

Δήμητρα Παπαδάκη/ Dimitra Papadaki
A.M. / R.N. : 3891

Επιβλέπων Καθηγητής/Supervisor Professor
ΖΑΦΕΙΡΙΟΣ (ΖΑΦΟΣ) ΞΑΓΟΡΑΡΗΣ/ZAPHOS XAGORARIS

Αθήνα, 11/2026
Athens, 11/2026

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

«Δηλώνω ότι είμαι ο/η αποκλειστικός/η δημιουργός της πρωτότυπης εργασίας, νόμιμος/η κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της και ότι έχω το δικαίωμα, να παραχωρήσω τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παρούσα άδεια.

Βεβαιώνω, ότι το σύνολο του τεκμηρίου που καταθέτω αποτελεί γνήσιο έργο παραχθέν από εμένα και δεν παραβιάζει τα δικαιώματα άλλου δημιουργού με οποιονδήποτε τρόπο.

Το τεκμήριο/α που καταθέτω είναι το τελικό εγκεκριμένο έργο από την εξεταστική επιτροπή, δεν προκύπτει από λογοκλοπή ή νοθευμένη έρευνα, δεν προσβάλει πνευματικά δικαιώματα άλλων δημιουργών και δεν παραβιάζει προσωπικά δεδομένα.

Ως κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της εργασίας αυτής, παραχωρώ στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών το μη-αποκλειστικό δικαίωμα δημοσίευσης και διάθεσης της ψηφιακής μορφής της εργασίας μου, εντός και εκτός του δικτύου, μέσω του Ιδρυματικού Αποθετηρίου «Art-IA», με την προϋπόθεση ότι διατίθεται με μία από τις άδειες που έχω επιλέξει κατά την αυτό-απόθεση. Η εν λόγω παραχώρηση δεν συγκρούεται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων ή με παραχωρηθέντα ήδη από εμένα σε τρίτους σχετικά δικαιώματά μου. Η βιβλιοθήκη δεν ασκεί κανενός είδους επιμέλεια στο περιεχόμενο της εργασίας μου και αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη του περιεχομένου της.

Η έγκριση της παρούσας εργασίας δεν υποδηλώνει απαραιτήτως την αποδοχή των απόψεων του/της συγγραφέα/ως από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών.

Ευχαριστίες - Αφιερώσεις

Ευχαριστώ την φίλη μου Μαριάννα Γεωργαντή.

11/2026

Δήμητρα Παπαδάκη

Κεντρική ιδέα/Θέμα του έργου

Τίτλος :Confession

Η εγκατάσταση αποτελείται από εκατοντάδες επαναλαμβανόμενες κλειστές πόρτες από βαμμένο ξύλο, οι οποίες δημιουργούν ένα πεδίο επιλογών που τελικά καταλήγει σε αδιέξοδο. Ανάμεσά τους υπάρχει μία μόνο ανοιχτή πόρτα, στην οποία ο θεατής μπορεί να φτάσει μόνο ανεβαίνοντας μια ξύλινη σκάλα. Η ανάβαση αποτελεί μέρος της εμπειρίας· δημιουργεί την προσδοκία ότι πίσω από τη μοναδική ανοιχτή πόρτα κρύβεται κάτι σημαντικό, μια αποκάλυψη ή μια ανταμοιβή. Αντί γι' αυτό, ο θεατής συναντά τη φράση «Did you expect more? Me too.»

Η στιγμή αυτή λειτουργεί ως μια κοινή παραδοχή. Ο θεατής γίνεται μέρος του έργου, καθώς βιώνει την ίδια ματαίωση που αποτέλεσε και την αφετηρία της δημιουργίας του. Η φράση δεν απευθύνεται μόνο σε εκείνον· αποτελεί ταυτόχρονα μια εξομολόγηση προς τον εαυτό μου. Είναι η παραδοχή ότι περίμενα περισσότερα από το έργο, περισσότερα από τον εαυτό μου ως δημιουργό και, ίσως, περισσότερα από την ίδια την τέχνη. Σε όλη τη μέχρι τώρα εικαστική μου πορεία δημιουργούσα έργα βασισμένα σε προσωπικά βιώματα, σαν να πίστευα ότι η επανάληψη της καλλιτεχνικής πράξης θα μπορούσε να λειτουργήσει λυτρωτικά. Σταδιακά συνειδητοποίησα ότι, όσες φορές κι αν επαναλάβω το ίδιο μοτίβο, η λύτρωση δεν θα έρθει. Η προσδοκία αποδεικνύεται μεγαλύτερη από την πραγματικότητα και η τέχνη δεν προσφέρει πάντοτε τις απαντήσεις που αναζητούμε.

Παράλληλα, το έργο γεννήθηκε μέσα από μια προσωπική αμφιβολία για τη θέση της τέχνης σήμερα. Ζώντας σε μια εποχή έντονων κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων, συχνά αναρωτιέμαι ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος της καλλιτεχνικής δημιουργίας και ποια είναι η δική μου θέση μέσα σε αυτήν. Υπάρχουν στιγμές που η ενασχόλησή μου με την τέχνη μοιάζει σχεδόν με μια ένοχη απόλαυση, ενώ ταυτόχρονα αισθάνομαι ότι οι προσδοκίες που αποδίδονται στην τέχνη και στους καλλιτέχνες είναι μεγαλύτερες από όσα μπορούν πραγματικά να εκπληρώσουν.

Ωστόσο, η προσωπική μου αμφιβολία αποτελεί μόνο την αφετηρία του έργου και όχι το μοναδικό του θέμα. Η προσδοκία και η ματαίωση είναι εμπειρίες που διαπερνούν την καθημερινότητα όλων μας. Η ανάγκη να πιστεύουμε ότι πίσω από την επόμενη πόρτα, την επόμενη επιλογή ή την επόμενη προσπάθεια βρίσκεται κάτι περισσότερο είναι βαθιά ανθρώπινη.

Έτσι, η φράση «Did you expect more? Me too.» μετατρέπεται σε έναν εσωτερικό διάλογο, μέσα στον οποίο ο θεατής μπορεί να αναγνωρίσει τη δική του εμπειρία.
Το έργο δεν επιχειρεί να απαντήσει αν η τέχνη μπορεί να αλλάξει τον κόσμο ούτε αν μπορεί να λυτρώσει τον δημιουργό της. Αντίθετα, αποτελεί μια δημόσια εξομολόγηση αυτής της αμφιβολίας. Ίσως τελικά η ουσία του να μη βρίσκεται πίσω από την ανοιχτή πόρτα, αλλά στην ανθρώπινη ανάγκη να συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι πίσω από την επόμενη υπάρχει πάντοτε κάτι περισσότερο.

Title: Confession

The installation consists of hundreds of repeated closed doors made of painted wood, which create a field of choices that ultimately leads to a dead end. Among them, there is only one open door, which the viewer can reach only by climbing a wooden ladder. The act of climbing becomes part of the experience; it creates the expectation that something important is hidden behind the only open door, a revelation or a reward. Instead, the viewer encounters the phrase: “Did you expect more? Me too.”

This moment functions as a shared admission. The viewer becomes part of the work, experiencing the same sense of disappointment that also served as the starting point of its creation. The phrase is not addressed solely to the viewer; it is simultaneously a confession to myself. It is an admission that I expected more from the work, more from myself as an artist and, perhaps, more from art itself.

Throughout my artistic practice so far, I have created works based on personal experiences, as though I believed that repeating the artistic act could serve as a form of redemption. Gradually, I came to realize that no matter how many times I repeat the same motif, redemption will not come. Expectation proves to be greater than reality, and art does not always provide the answers we seek.

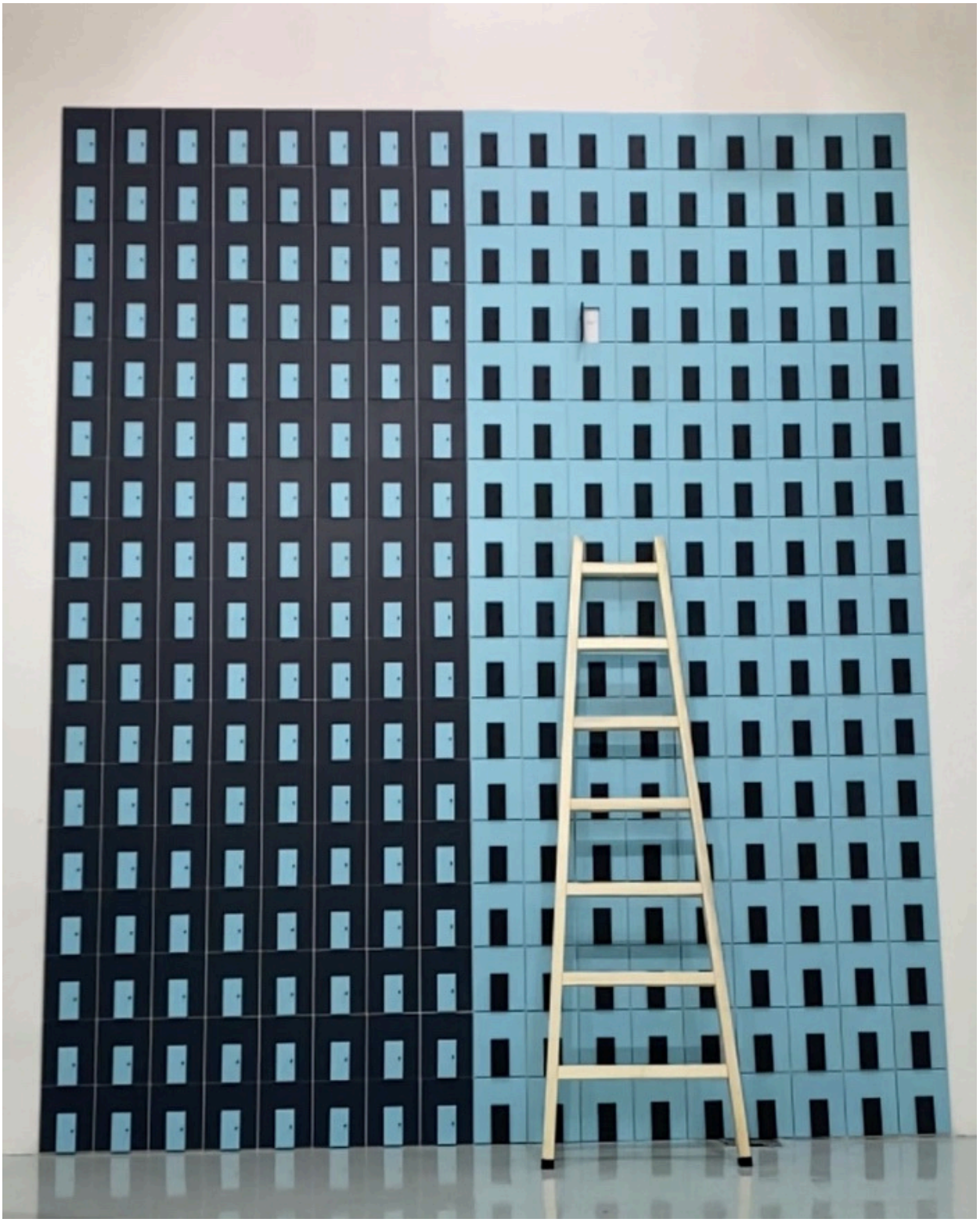
At the same time, the work emerged from a personal doubt about the position of art today. Living in an era of intense social and political developments, I often find myself questioning what role artistic creation can play and what my own position within it might be. There are moments when my engagement with art feels almost like a guilty pleasure, while at the same time I feel that the expectations placed upon art and artists are greater than what they can actually fulfill.

However, my personal doubt is only the starting point of the work, not its sole subject. Expectation and disappointment are experiences that permeate all our lives. The need to believe that behind the next door, the next choice or the next attempt lies something more is deeply human. In this way, the phrase “Did you expect more? Me too.” becomes an inner dialogue in which the viewer may recognize their own experience.

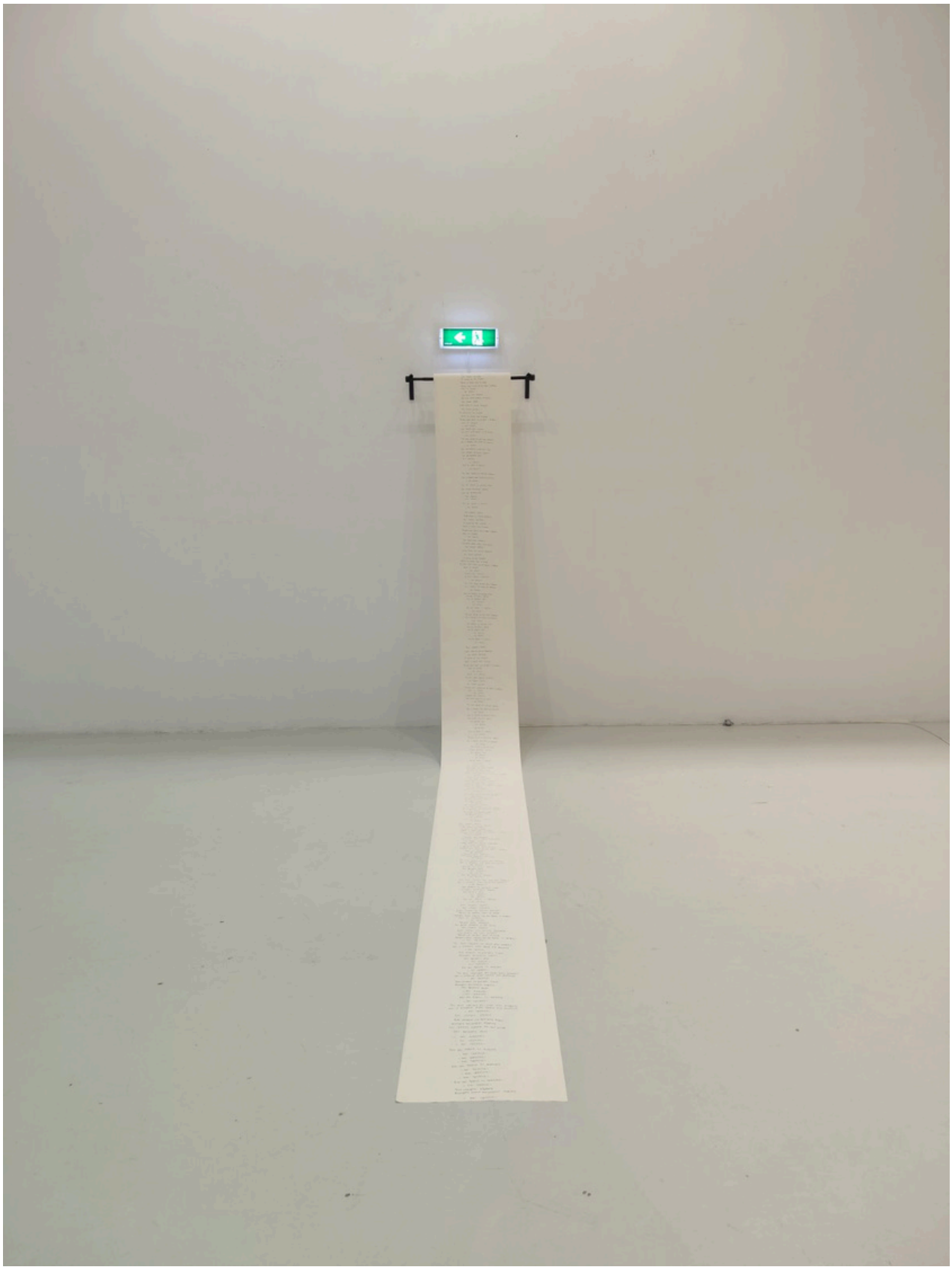
The work does not attempt to answer whether art can change the world or whether it can redeem its creator. Instead, it stands as a public confession of this uncertainty. Perhaps its essence does not ultimately lie behind the open door, but in the human need to keep believing that there is always something more behind the next one.

ΕΡΓΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Confession
Πληροφορίες έργου:
• 2026
• Υλικά έργου: ξύλο, ακρυλικά, πινέζες, κόλλα
• Διαστάσεις έργου: 3m x 5m

2. Τίτλος έργου : Άτιτλο
Πληροφορίες έργου:
• Έτος δημιουργίας: 2026
• Υλικά έργου ή τεχνική: ready made, μελάνι σε χαρτί
• Διαστάσεις έργου: 50cm x 6m

Δεν υπάρχει έξοδος.
Κάθε πόρτα που κλείνεις σφαλίζει.
Δεν υπάρχει γυρισμός.
Το μυαλό δεν έχει διέξοδο.
Πρέπει να τρέξεις προς τα μέσα
Ανοίγεις μόνο πόρτες που δεν ξέρεις τι κρύβουν,
αλλά τις ανοίγεις
-και τρέχεις –
Και τρέχεις στην επόμενη
Και μετά τρέχεις μακριά κι απ’ αυτήν δεν υπάρχει έξοδος.
Κάθε πόρτα που κλείνεις σφαλίζει.
Δεν υπάρχει γυρισμός.
Το μυαλό δεν έχει διέξοδο.
Πρέπει να τρέξεις προς τα μέσα.
Ανοίγεις μόνο πόρτες που δεν ξέρεις τι κρύβουν,
αλλά τις ανοίγεις
-και τρέχεις –
Και τρέχεις στην επόμενη
Και μετά τρέχεις μακριά κι απ’ αυτήν
-και τρέχεις-
Το φως νομίζεις ότι είναι πάντα στην επόμενη
Και η επόμενη είναι πάντα πιο σκοτεινή
-και τρέχεις-
Και δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω
Και ανοίγεις καινούριες πόρτες
Και δεν βρίσκεις φως
Και ψάχνεις
Και τρέχεις
Και δεν ξέρεις τι ψάχνεις
-και τρέχεις-
-και τρέχεις –
Το φως νομίζεις ότι είναι πάντα στην επόμενη
Και η επόμενη είναι πάντα πιο σκοτεινή
-και τρέχεις-
Και δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω
Και ανοίγεις καινούριες πόρτες
Και δεν βρίσκεις φως
Και ψάχνεις
Και τρέχεις
Και δεν ξέρεις τι ψάχνεις
-και τρέχεις –